

16 oktober 2022, negentwintigste zondag jaar C

Eerste lezing: Exodus 17,8-13

Evangelielezing: Lucas 18,1-8

Homilie

Het zijn merkwaardige lezingen vandaag. Reeds bij die eerste lezing, over de Israëlieten die oorlog voeren, en Mozes die heel de tijd moet bidden, is de boodschap is duidelijk: ons gebed tot God moet onophoudelijk zijn. Niet simpel denk ik dan. Dezelfde boodschap in het evangelie van vandaag: dat we moeten blijven bidden, en de moed niet opgeven. Met die ook wat rare vergelijking met de weduwe die blijft aandringen bij de rechter, die op de duur toegeeft omdat hij bang is om een klap in zijn gezicht te krijgen. Als die onrechtvaardige rechter al toegeeft aan een voortdurende vraag, zegt Jezus, dan zal God het toch zeker doen. Maar zal de mensenzoon bij zijn komst dit geloof op aarde vinden? Als ik rond mij kijk, dan ben ik daar niet zo zeker meer van. Als ik diep in mijn eigen hart durf kijken, eigenlijk niet altijd.

Altijd bidden? Onophoudelijk? Het lijkt iets voor kluzenaars, of voor monniken, niet voor gewone mensen zoals wij. Hoe graag ik ook bid, ik doe ook wel eens graag iets anders. Bovendien moeten we als christen ook wel andere dingen doen dan bidden. Opkomen tegen armoede bijvoorbeeld, de vreselijke situatie in de wereld ter harte nemen. Daarover gaat ins christen zijn toch ook?

Ik vind dat we hierover een mooi antwoord vinden in de eerste brief aan de Thessalonicenzen, een van de oudste teksten uit het Nieuwe Testament, nog vóór de evangeliën geschreven. Paulus zegt daar: "Streef altijd naar wat goed is. Wees altijd blij. Bid zonder ophouden. Dank God voor alles." Opvallend is dat hij al deze dingen in één adem zegt. Want het gaat niet om onderscheiden dingen. Het gaat om één oriëntatie van ons hart. Natuurlijk ben ik niet altijd blij, net zoals ik niet altijd aan het bidden ben. En er overkomen mij ook dingen waarvoor ik niet geneigd ben om God te danken.

Waar het om gaat is dat de verbondenheid met God een blijvende grondtoon kan zijn in ons leven. Dan leeft er een vreugde in ons die doorheen alle pijn en verdriet aanwezig blijft, en een dankbaarheid die door niets kan kapotgemaakt worden. Het gaat over een gerichtheid op God in ons hart, die doorheen alles blijft, en die ons spontaan brengt tot het doen van het goede, tot solidariteit en inzet voor de naaste. Dat is dan evident. Natuurlijk zullen we dan mensen in nood helpen. De gerichtheid op de inzet voor onze medemensen wordt dan vanzelfsprekend. Het wordt onze natuur.

Gij zult de Heer uw God beminnen, met heel uw hart, met heel uw ziel, met alles wat je bent. Onophoudelijk. Altijd. En het tweede gebod is daaraan gelijk. Gij zult uw naaste beminnen als uzelf. Het zijn geen twee onderscheiden maar gelijkwaardige geboden, het is hetzelfde gebod. Ze zijn intrinsiek met elkaar verbonden. We kunnen alleen een verkondigende en missionaire kerk zijn, die onbevange naar buiten treedt, als we ook een luisterende en ontvangende kerk zijn. En onze verbondenheid met God is alleen dan authentiek, als ze evident uitmondt in gerichtheid op medemensen, in solidariteit en verbondenheid met alles wat leeft. Dit samenvloeien van liturgie en gebed met dienstbaarheid en gerichtheid op de naaste zou voor christenen evident moeten zijn. Dit is wat wij zijn. Wat zijn we anders? Dit samenvloeien is het wezen van ons geloof. Amen.

Dirk Godecharle